NORAKSTS
Lieta Nr. A42541506
A1288-08/12

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2008.gada 23.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Dz.Melbārdis

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *V.V.* pieteikuma par Aizkraukles rajona Kokneses pagasta padomes Administratīvās komisijas 2006.gada 11.oktobra lēmuma Nr.Q85 18-2 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 2. martā pieteicējai tika sastādīts administratīvais protokols Nr.PA024281 par dzīvnieku turēšanas noteikumu neievērošanu, proti, *V.V.* (turpmāk-pieteicēja) piederošais suns bez uzpurņa klaiņoja apkārt, apdraudot citus iedzīvotājus.

2006.gada 8.martā Kokneses pagasta padomes Administratīvā komisija izskatīja jautājumu par pieteicējai piederošā suņa klaiņošanu un nolēma uzlikt pieteicējai naudas sodu Ls 10,00 apmērā.

2006.gada 28.septembrī Aizkraukles rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 2.nodaļas 2.iecirkņa vecākais inspektors *A.N.* sastādīja pieteicējai administratīvā pārkāpuma protokolu par Ministru kabineta noteikumu Nr.266 „Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās iestādes, kā arī suņa pamācībai" 3.nodaļas 14.3.punkta neievērošanu.

Atbildība par šo pārkāpumu ir paredzēta Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa (turpmāk - LAPK) 106.panta otrajā daļā.

2006.gada 11.oktobrī Aizkraukles rajona Kokneses pagasta padomes Administratīvā komisija pieņēma lēmumu Nr.Q85 18-2 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums), ar kuru uzlika pieteicējai naudas sodu Ls 30,00 apmērā.

[2] 2006.gada 30.oktobrī pieteicēja iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā pieteicēja lūdz atcelt Aizkraukles rajona Kokneses pagasta padomes Administratīvās komisijas 2006.gada 11.oktobra lēmuma Nr.Q85 18-2. Pieteicēja uzskata lēmumu par nepamatotu un atceļamu, jo suns atradās mājas pagalmā, nevis, kā norādīts pārsūdzētajā lēmumā, ārpus pieteicējai piederošā īpašuma.

Minēto var apstiprināt pieteicējas māsa – *I.A.*

[3] 2006.gada 14.novembrī administratīvajā rajona tiesā tika saņemti atbildētāja – Kokneses pagasta padomes Administratīvās komisijas

paskaidrojumi. Atbildētājs norāda, ka pieteicējas pieteikumu neatzīst šādu apsvērumu dēļ:

[3.1] 2006.gada 4.aprīļa Ministru kabineta noteikumi Nr.266 ,,Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai, pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņu apmācībai" trešās daļas 14. punkta 3, apakšpunkts nosaka, ka ārpus pilsētām un ciemiem, ārpus īpašnieka vai turētāja valdījumā vai turējumā esošās teritorijas suns bez pavadas un uzpurņa var atrasties pastaigas laikā īpašnieka vai turētāja uzraudzībā un redzeslokā tādā attālumā, kādā īpašnieks vai turētājs spēj kontrolēt dzīvnieka rīcību.

Šajā gadījumā pieteicējai piederošais suns atradās uz servitūtu ceļa, traucējot iedzīvotājiem pa to pārvietoties, kā arī agresīvi uzvedoties, radīja draudus to veselībai. Minētais pārkāpums tika izdarīts atkārtoti gada laikā. Pieteicēja saņemot sodu, pirmajā reizē nav veikusi nekādus pasākumus suņa ierobežošanai, nav sekojusi tam, lai suns netraucētu un neapdraudētu cilvēkus. Pamatojoties uz Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa 106.panta otro daļu, pieteicējai tika uzlikts naudas sods.

[3.2] Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 2.un 3. punkti nosaka, ka dzīvnieka īpašniekam ir Civillikumā noteiktā vara pār dzīvnieku un dzīvnieku īpašniekam ir pienākums rūpēties par labvēlīgu sabiedrības attieksmi pret viņa īpašumā esošo dzīvnieku, kā arī nodrošināt, lai dzīvnieks netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus.

[4] Gan no pieteicējas, gan no atbildētājas tiesā ir saņemti lūgumi lietu izskatīt rakstveida procesā (lietas lapas 10 un 15). Tiesnesis, pārbaudot lietas materiālus, ir secinājusi, ka lietā esošie dokumenti ir pietiekami, lai atbilstoši Administratīvā procesa likuma 114. pantam lietu izskatītu rakstveida procesā, līdz ar to 2006. gada 17. novembrī ir pieņemts lēmums par lietas izskatīšanu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot pieteicēja pieteikumu, atbildētājas paskaidrojumus, lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir pamatots un ir apmierināms.

[6] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103. pantā ir noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumus rīcības brīvības ietvaros. Tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde ir rīkojusies saskaņā ar procesuālajām un materiālajām tiesību normām. Lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta arī ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteiktā procesa ievērošanu.

[7] Pieteicēja ir sodīta par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 106. panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu ar naudas sodu Ls 30.00 apmērā. Minētā tiesību norma nosaka, ka par dzīvnieku turēšanas, labturības, izmantošanas un pārvadāšanas prasību pārkāpšanu, ja pārkāpums ir izdarīts atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda uzlikšanas vai ja tā dēļ nodarīts fizisks vai materiāls zaudējums, – uzliek naudas sodu fiziskajām personām no desmit līdz piecsimt latiem, bet juridiskajām personām – no piecsimt līdz tūkstoš latiem, konfiscējot dzīvniekus vai bez konfiskācijas.
[8] Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši iepriekš minētai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona ir pārkāpusi dzīvnieku turēšanas, labturības, izmantošanas vai pārvadāšanas prasības, pie kam šāda veida pārkāpumam jābūt atkārtotam, proti, ir konstatēts, ka pārkāpums ir izdarīts atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda uzlikšanas vai ir konstatēts, ka tā dēļ citai personai ir nodarīts fizisks vai materiāls zaudējums.
[9] Tiesa konstatē, ka Atbildētāja pārsūdzēto lēmumu nav pamatojusi ar to, ka pieteicējas suns citai personai ir nodarījis fizisku vai materiālu zaudējumu. Lietā (lietas lapa 13) ir gan pievienots izraksts no Aizkraukles slimnīcas bērnu nodaļas, kurā no 2006. gada 8. oktobrim līdz 13. oktobrim ir ārstējies Pauls *K.M. – L.M.*, proti, personas, kas sūdzējās par pieteicējas pretlikumīgo rīcību, dēls. Tomēr, ne Administratīvā pārkāpuma protokolā (lietas lapa 4), ne pārsūdzētajā lēmumā (lietas lapa 5) nav minēts, ka pieteicēja tiek saukta pie administratīvās atbildības par to, ka viņas suns būtu nodarījis fizisku kaitējumu *P.K.M*. No Aizkraukles slimnīcas bērnu nodaļas slimības vēstures izraksta arī nav secināma cēloņsakarība starp 2006. gada 25. septembra notikumu un *P.K.M.* saslimšanu.
[10] No iepriekš ([9]) minētā un pārsūdzētā lēmuma teksta var secināt, ka pieteicēja ir saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 106. panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu tādēļ, ka tas izdarīts atkārtoti. Proti, ir konstatēts, ka jau 2006. gada 8. martā atbildētāja ar savu lēmumu Nr.Q853 ir saukusi pieteicēju pie administratīvās atbildības par LAPK 106. panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu un sodījusi viņu ar naudas sodu Ls 10,00 apmērā.

2006. gada 29. martā pieteicēja ir pārsūdzējusi iepriekš minēto lēmumu Administratīvajā rajona tiesā.

Kā atzinis Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2008.gada 28. februāra spriedumā SKA-50, pirmā lēmuma pārsūdzēšana vai nepārsūdzēšana pati par sevi nav izmantojama par kritēriju, vērtējot, vai persona ir administratīvi sodīta. Kritērijs ir tas, vai pirmais lēmums otrā lēmuma pieņemšanas brīdī ir spēkā. Ja atkārtotā soda uzlikšanas brīdī tas ir spēkā (nav atcelts, tā darbība nav apturēta), tad tas ir tiesiski saistošs, tāpēc jāņem vērā, kvalificējot otro pārkāpumu (skat. Sprieduma 16.punktu). Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka atbildētāja pamatoti ir kvalificējusi pieteicējas rīcību pēc LAPK 106. panta otrās daļas.
[11] 2007. gada 17. septembrī Administratīvajā rajona tiesa ir taisījusi spriedumu lietā A42357506, ar kuru ir atcēlusi atbildētājas 2006. gada 8.

marta lēmumu Nr.Q853. Šis spriedums nav pārsūdzēts un ir stājies likumīgā spēkā.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments jau iepriekš minētājā spriedumā ir norādījis, ka lēmums, ar kuru persona saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas, kura kā pārkāpuma sastāva pazīmi paredz to, ka pārkāpums izdarīts atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda piemērošanas, ir uzskatāms par nepamatotu, ja pārsūdzības rezultātā ir atcelts pirmais lēmums par administratīvā soda piemērošanu, kas bijis par pamatu atkārtotības konstatēšanai.

Lai gan no Administratīvajā rajona tiesas sprieduma lietā A42357506 var secināt, ka lēmums ir atcelts formālu un procesuālu apsvērumu dēļ, proti, nav ievērtas LAPK 238.[1] panta, 243. panta un APL 67. panta otrās daļas 7. punkta prasības, tomēr, tā kā ar spriedumu nav konstatēta pieteicējas vaina pirmā pārkāpuma izdarīšanā, tiesai, vadoties no LAPK 7. pantā noteiktā, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata, kā arī tiesu judikatūrā nostiprināto (skat. iepriekš), nav tiesiska pamata pieteicēju saukt pie administratīvās atbildības par LAPK 106. panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu. Tā kā nav konstatēts LAPK 106. panta otrajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvs, atbilstoši LAPK 239. panta 1. punktam administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeidzama.

Tiesa norāda, ka ņemot vērā minēto situāciju, tiesai saskaņā ar LAPK 286. pantu pārsūdzētais lēmums ir jāatceļ. Savukārt, ņemot vērā pieteicējas nodarījumu, pieteicēja būtu saucama pie administratīvās atbildības par LAPK 106. panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu.

LAPK 286. panta pirmās daļas 2. punktā ir noteikts, ka tiesai ir tiesības nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai, savukārt šī panta 4. punktā ir noteikts, ka tiesai ir tiesības atcelt lēmumu un pašai pieņemt jaunu nolēmumu, ar kuru tiek konstatēta personas vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un uzliks sods. Pēc būtības tiesai būtu jāpieņem viens vai otrs šāds lēmums, tomēr, LAPK ir noteicis ierobežojumus attiecībā par termiņiem, kurā persona var tikt saukta pie administratīvās atbildības. LAPK 37. pantā ir noteikts, ka administratīvo sodu var uzlikt ne vēlāk kā četru mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas. Savukārt, LAPK 239. panta 7. punkts noteic, ka administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeidzama, ja līdz administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas brīdim ir pagājuši LAPK 37. pantā paredzētie termiņi.

[12] Izskatot lietas materiālus, tiesa vēlas norādīt atbildētājai, ka dokumentācijas sagatavošana un procesuālo normu ievērošana administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanā ir ļoti būtiska. Tiesa konstatē, ka sagatavojot lietu izskatīšanai, atbildētāja ir pieļāvusi analoģiskus LAPK un APL procesuālo normu pārkāpumus, kādus ir konstatējusi Administratīvajā rajona tiesa 2007. gada 17. septembra spriedumā. Proti, Administratīvā pārkāpuma protokolā (lietas lapa 4) nav minēts, uz kādas LAPK 106. panta daļas pamata pieteicēja ir saukta pie administratīvās atbildības, lai gan policijas inspektora pienākums pirms protokola sastādīšanas ir pārbaudīt, vai persona iepriekš nav saukta pie administratīvās atbildības (pārkāptas APL 67. panta otrās daļas 7. punkts.

Tiesa konstatē, ka pārsūdzētajā lēmumā nav norādīts, kā konkrēti ir izpaudies pārkāpums. No pārsūdzētā lēmuma redzams, ka apsekošanas brīdī suns ir bijis bez uzpurņa, tomēr lēmumam nav pievienots apsekošanas akts. Nav skaidrs, kad ir veikta apsekošana – vai tad, kad sastādīts protokols (28.09.2006.), vai citā laikā, jo protokolā ir atsauce vienīgi uz 2006. gada 25. septembra notikumu saskaņā ar *M.* iesniegumu. Tāpat tiesa konstatē, ka lietā nav savākti pietiekoši pierādījumi, kas varētu būt par pamatu personas atzīšanai par vainīgu, proti, liecinieku liecības, policijas darbinieku paskaidrojumi, foto fiksācijas u.tml. Savukārt, pievienotie pierādījumi, proti, izraksts no Aizkraukles slimnīcas bērnu nodaļas nav pietiekošs, lai attiecinātu uz lietu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 253.pantu un 289.-291.pantu, Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa 239. panta 1. punktu, 286. panta pirmās daļas 3. punktu, tiesa

nosprieda:

V.V. pieteikumu par Aizkraukles rajona Kokneses pagasta padomes Administratīvās komisijas 2006.gada 11.oktobra lēmuma Nr. Q85 18-2 atcelšanu apmierināt.

Atzīt par prettiesisku un atcelt Aizkraukles rajona Kokneses pagasta padomes Administratīvās komisijas 2006.gada 11.oktobra lēmuma Nr. Q85 18-2.

Izbeigt administratīvo lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, kas ierosināta uz 2006. gada 28. septembra Administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PA067000.

Šo spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2008.gada 23.aprīlī

Tiesnesis /paraksts/ Dz.Melbārdis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis _____ Dz.Melbārdis
Rīgā, 2008.gada 23.aprīlī